

Voor het donker thuis

Van Riley Sager verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

De laatste meisjes
Mijn laatste leugen
Sluit alle deuren

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Riley Sager

Voor het donker
thuis

Vertaald door Roelof Posthuma

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5306 2

© 2020 Todd Ritter

© 2021 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,
Amsterdam en Roelof Posthuma

Oorspronkelijke titel *Home Before Dark*

Oorspronkelijke uitgever Dutton, Penguin Random House

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Claudia Holzforster/Arcangel Images

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

*Voor hen die spookverhalen vertellen...
en voor wie ze geloven.*

Elk huis heeft een verhaal te vertellen en een geheim te delen.

Het behang in de eetkamer verbergt misschien de potloodstreepjes waarmee de groei van de kinderen die er tientallen jaren eerder hebben gewoond werd bijgehouden. Onder het verbleekte linoleum ligt misschien nog het hout waar ooit de soldaten van de Amerikaanse Revolutie overheen liepen.

Huizen veranderen voortdurend. Nieuwe verflagen. Stroken laminaat. Uitgerolde tapijten. Ze verbergen de verhalen en geheimen van een huis en brengen ze tot zwijgen, totdat er iemand langskomt om ze te onthullen.

Dat is wat ik doe.

Mijn naam is Maggie Holt. Ik ben interieurontwerper, en in veel opzichten historicus. Ik ga op zoek naar het verhaal van elk huis en probeer het voorzichtig boven water te krijgen. Ik ben trots op mijn werk. Ik ben er goed in.

Ik luister.

Ik leer.

Ik gebruik die kennis om een interieur te ontwerpen dat aan alle moderne eisen voldoet, maar altijd getuigt van het verleden van de woning.

Elk huis heeft een verhaal.

Bij ons is het een spookverhaal.

Het is ook een leugen.

En nu er weer iemand binnen deze muren is gestorven, is het eindelijk tijd om de waarheid te vertellen.

HUIS
DER
VERSCHRIKKINGEN

EEN WAARGEBEURD VERHAAL

Ewan Holt

MURRAY-HAMILTON INC.,
NEW YORK, NY

PROLOOG

1 JULI

‘Papa, je moet kijken of er geen spoken zijn.’

Ik bleef in de deuropening van mijn dochters slaapkamer staan en was stomverbaasd, zoals alle ouders wanneer hun kind iets zegt wat je echt van je stuk brengt. Maggie was vijf, dus ik had erop voorbereid kunnen zijn. Dat was ik niet. Vooral niet op zo’n onverwacht vreemde vraag.

‘O ja?’

‘Ja,’ hield Maggie vol. ‘Ik wil ze niet in mijn kamer.’

Tot dat moment had ik er geen idee van dat mijn dochter zelfs maar wist wat een spook was, laat staan dat ze bang was dat er een in haar slaapkamer zat. En kennelijk meer dan één. Haar woordkeus viel me op.

Ze.

Ik weet deze nieuwe ontwikkeling aan het huis. We zaten op dat moment bijna een week in Baneberry Hall – lang genoeg om alle eigenaardigheden van het huis op te merken, maar te kort om eraan gewend te zijn geraakt. Het plotselinge tikken van de muren die zich zetten. De geluiden in de nacht. Een plafondventilator die als hij op volle snelheid draaide klonk als geklappertand.

Maggie, gevoelig als ze was, had er duidelijk moeite mee om zich aan dat alles aan te passen. De vorige avond had ze me voor het slapengaan gevraagd wanneer we teruggingen naar ons oude

huis, een triest en schemerig appartement met twee slaapkamers in Burlington. En nu moesten er spoken worden bestreden.

‘Het kan geen kwaad om even te kijken,’ zei ik toegeefflijk. ‘Waar moet ik beginnen?’

‘Onder het bed.’

Dat verbaasde me niks. Toen ik zo oud was als Maggie was ik ook bang dat er zich iets vreselijks in het donker schuilhield, een paar centimeter onder de plek waar ik lag te slapen. Ik zakte neer op mijn handen en knieën en keek snel onder het bed. Het enige wat daar op de loer lag was een dunne laag stof en een enkele roze sok.

‘Niets te zien,’ verklaarde ik. ‘Waar moet ik nu kijken?’

‘In de kast,’ zei Maggie.

Ik vermoedde al zoiets en was al onderweg naar de vaste slaapkamerkast. Dit gedeelte van het huis, dat we ‘Maggies vleugel’ noemden omdat het niet alleen haar slaapkamer, maar ook een aangrenzende speelkamer omvatte, lag op de eerste verdieping, onder de uitstekende rand van het schuine dak. Vanwege het schuine plafond in de kamer was de oude eiken deur van de inbouwkast ook halverwege afgeschuind. De open deur deed me denken aan een hutje uit een sprookjesboek, wat een van de redenen was waarom we hadden besloten dat Maggie deze kamer moest krijgen.

‘Niets te zien,’ meldde ik weer, terwijl ik demonstratief aan het kettinkje van de enige gloeilamp in de kast trok en tussen de hangers met kleren keek. ‘Moet ik nog ergens anders kijken?’

Maggie stak een trillende wijsvinger uit naar de grote kledingkast die ongeveer een halve meter naast de vaste kast op wacht stond. Het was een overblijfsel uit een ver verleden van het huis. Een vreemd geval. Bijna tweeënhalve meter hoog. De smalle onderkant liep geleidelijk breder uit, tot het indrukwekkende middengedeelte, waarna de kast naar boven toe plotseling weer smaller werd. Het gevaarte werd bekroond met houtsnij-

werk van engelen, vogels en klimoprانken die langs de hoeken omhoogklommen. Ik vond dat de kast, net als de deur van de inbouwkast, Maggies kamer een soort literaire magie gaf. Hij deed denken aan reizen naar Narnia.

Maar toen ik de dubbele deur krakend op een kier opendeed, hield Maggie haar adem in en zette ze zich schrap voor de verschrikking die er volgens haar in verborgen zat.

‘Weet je zeker dat ik de kast moet openmaken?’ vroeg ik.

‘Nee.’ Maggie was even stil en veranderde toen van gedachten. ‘Ja.’

Ik trok de kastdeuren wijd open en onthulde een ruimte waarin alleen een paar jurkjes met tierelantijntjes hingen – mijn vrouw had die gekocht in de hoop dat onze wildebras van een dochter ze op een dag zou gaan dragen.

‘Helemaal leeg,’ zei ik. ‘Zie je wel?’

Maggie keek vanaf haar bed de kast in en slaakte een zucht van opluchting.

‘Je weet toch dat spoken niet bestaan, hè?’ zei ik.

‘Wel waar.’ Maggie dook dieper onder de dekens. ‘Ik heb ze gezien.’

Ik keek naar mijn dochter en probeerde niet verbaasd te zijn, al was ik dat wel. Ik wist dat ze een grote fantasie had, maar had niet gedacht dat die zó groot was. Een zo levendige verbeelding dat ze dingen zag die er niet waren en geloofde dat die echt bestonden.

En ze geloofde het echt. Dat zag ik aan hoe ze me aankeek, met tranen in haar grote ogen. Ze geloofde het en het maakte haar doodsbang.

Ik ging op de rand van het bed zitten. ‘Spoken zijn niet echt, Mag. Als je mij niet gelooft, vraag het dan aan je moeder. Zij zal je hetzelfde vertellen.’

‘Dat zijn ze wél,’ hield Maggie vol. ‘Ik zie ze de hele tijd. En een van hen praat met mij. Meneer Schaduw.’

Er ging een koude rilling over mijn rug. ‘Meneer Schaduw?’

Maggie knikte kort en angstig.

‘En wat zegt Meneer Schaduw?’

‘Hij zegt...’ Maggie hapte naar adem en probeerde haar tranen te bedwingen. ‘Hij zegt dat we hier dood zullen gaan.’

Een

Zodra ik het kantoor binnenstap weet ik hoe het zal gaan. Het is eerder gebeurd. Vaker dan ik nog kan tellen. En hoewel er elke keer kleine variaties zijn, komt het steeds op hetzelfde neer. Ik verwacht deze keer ook niets anders, zeker niet als de receptioniste begrip- pend naar me glimlacht, terwijl in haar ogen herkenning oplicht. Het is duidelijk dat ze goed op de hoogte is van het Boek.

De grootste zegen van ons gezin.

En onze grootste vloek.

‘Ik heb een afspraak met Arthur Rosenfeld,’ zeg ik. ‘Mijn naam is Maggie Holt.’

‘Dag mevrouw Holt.’ Ze neemt me snel van top tot teen op en vergelijkt het kleine meisje over wie ze heeft gelezen met de vrouw die op afgetrapte laarzen en in een groene cargobroek en een flannelen overhemd vol houtzaagsel voor haar staat. ‘Meneer Rosenfeld is even telefonisch in gesprek. Hij komt u zo ophalen.’

De receptioniste, die volgens het naambordje op haar balie Wendy Davenport heet, gebaart naar een stoel tegen de muur. Ik ga zitten en zij blijft mijn kant op kijken. Ik neem aan dat ze naar het litteken op mijn linkerwang tuurt, een bleek streepje van ongeveer anderhalve centimeter lang. Het is tamelijk beroemd, voor zover littekens beroemd kunnen zijn.

‘Ik heb uw boek gelezen,’ zegt ze, alsof dat nog niet duidelijk is.

Ik kan het niet laten om haar te corrigeren. ‘U bedoelt mijn vaders boek.’

Het is een wijdverspreid misverstand. Mijn vader staat te boek als de enige auteur, maar iedereen neemt aan dat we er allemaal iets mee te maken hebben gehad. Dat mag misschien waar zijn wat mijn moeder betreft, maar ik heb geen enkele rol gespeeld bij het Boek, hoewel ik een van de hoofdfiguren ben.

‘Ik vond het prachtig,’ gaat Wendy verder. ‘Voor zover ik natuurlijk niet doodsbang was.’

Ze zwijgt even en inwendig krimp ik in elkaar, omdat ik weet wat er nu gaat komen. Het gebeurt altijd. Elke keer opnieuw, verdorie.

‘Hoe was het?’ Wendy buigt voorover en drukt haar weelderige boezem plat tegen de receptiebalie. ‘Om in dat huis te wonen, bedoel ik.’

De vraag die onvermijdelijk gesteld wordt zodra iemand mij met het Boek in verband brengt. Ik heb inmiddels een standaardantwoord paraat. Het was me al snel duidelijk geworden dat ik er een nodig had, en nu hou ik dat altijd bij de hand, als een stuk gereedschap in mijn gereedschapskist.

‘Ik herinner me niet echt iets van die tijd.’

De receptioniste trekt een van haar te zwaar geëpileerde wenkbrauwen op. ‘Helemaal niets?’

‘Ik was vijf,’ zeg ik. ‘Hoeveel herinnert u zich van die leeftijd?’

Ik heb gemerkt dat dit in vijftig procent van de gevallen het einde van het gesprek betekent. Mensen die alleen maar nieuwsgierig zijn begrijpen de hint en laten het verder rusten. De morbide geïnteresseerden geven het echter niet zo snel op. Ik dacht dat Wendy Davenport met haar appelwangen en kleding van Banana Republic tot de eerste categorie zou behoren, maar ik blijf me te vergissen.

‘Maar het was een doodenge ervaring voor u en uw ouders,’ zegt ze. ‘Ik zou me er toch minstens wel iets van herinneren.’

Afhankelijk van mijn stemming kan ik in dit stadium op ver-

schillende manieren reageren. Als ik op een feestje was geweest, ontspannen en wat losser na een paar borrels, zou ik haar waarschijnlijk tegemoetkomen en zeggen: 'Ik herinner me dat ik de hele tijd bang was, zonder te weten waarom.'

Of: 'Ik denk dat ik zo bang was dat ik alles heb verdrongen.'

Of, mijn vaste favoriet: 'Sommige dingen zijn te angstaanjagend om ze te onthouden.'

Maar ik ben niet op een feest. En ik ben niet ontspannen of toegankelijk. Ik bevind me in een advocatenkantoor en sta op het punt de erfenis van mijn onlangs overleden vader in ontvangst te nemen. Ik kan alleen maar bot reageren.

'Het is allemaal niet gebeurd,' zeg ik tegen Wendy. 'Mijn vader heeft alles verzonnen. En als ik zeg alles, dan bedoel ik ook alles. Alles in dat boek is gelogen.'

Wendy's grote nieuwsgierige ogen worden harder en haar blik betreft. Ik heb haar teleurgesteld, maar eigenlijk zou ze dankbaar moeten zijn, omdat ik eerlijk tegen haar ben. Iets wat mijn vader nooit nodig vond.

Zijn versie van de waarheid was heel anders dan die van mij, hoewel ook hij een standaardantwoord had, waarvan de woorden nooit wijzigden, ongeacht met wie hij praatte.

'Ik heb over veel dingen in mijn leven gelogen,' zou hij overlopend van charme tegen Wendy Davenport hebben gezegd. 'Maar wat er in Baneberry Hall is gebeurd hoort daar niet bij. Elk woord in dat boek is waar. Dat zweer ik bij God almachtig.'

Zijn verhaal komt overeen met de publieke versie van de gebeurtenissen, die ongeveer als volgt luidt: vijftwintig jaar geleden woonden mijn ouders en ik in een huis dat Baneberry Hall heet, net buiten het stadje Bartleby in Vermont.

We trokken er op 26 juni in.

We vluchtten er op 15 juli in het holst van de nacht uit.

Twintig dagen.

Zo lang hebben we in het huis gewoond voordat we te bang wer-

den om er nog een minuut langer te blijven.

Het was niet veilig, vertelde mijn vader aan de politie. Er was iets mis met Baneberry Hall. Er waren onverklaarbare dingen gebeurd. Gevaarlijke dingen.

Er waarde een kwaadaardige geest rond in het huis, gaf hij aarzelend toe.

We zwoeren er nooit meer terug te komen.

Nooit meer.

Deze verklaring, opgenomen in het officiële politierapport, werd opgemerkt door een verslaggever van de plaatselijke krant, de *Bartleby Gazette*. Het artikel dat daarin verscheen, met veel citaten van mijn vader, werd al snel opgepikt door radiostations en vond zijn weg naar grotere kranten in grotere steden. Burlington, Essex en Colchester. Vervolgens verspreidde het zich als een hardnekkige verkoudheid van dorp naar dorp, van stad naar stad, van staat naar staat. Ongeveer twee weken na onze vlucht belde een redacteur uit New York met het aanbod om ons verhaal in boekvorm te vertellen.

Omdat we in een motelkamer bivakkeerden die stonk naar ver-schaalde rook en luchtververser met citroengeur, greep mijn vader het aanbod met beide handen aan. Hij schreef het boek binnen een maand in de kleine badkamer in het motel, die dienstdeed als kantoor. Een van mijn vroegste herinneringen is dat hij dwars op het toilet zat en op een schrijfmachine tikte die boven op de wasbak stond.

De rest is uitgeversgeschiedenis.

Directe bestseller.

Wereldwijd succes.

Het meest populaire 'reallife'-verslag van paranormale verschijnselen sinds *The Amityville Horror*.

Baneberry Hall was een poosje het beroemdste huis van Amerika. Tijdschriften schreven erover. Nieuwsprogramma's maakten reportages. Toeristen dromden samen voor de smeedijzeren

poort voor de oprijlaan naar het huis en reikhalsden om een glimp van het dak op te vangen of een zonnestraal die in de ramen weerkaatste. Het huis haalde zelfs *The New Yorker* in een cartoon die twee maanden na de publicatie van het Boek verscheen. Een man en vrouw staan met hun makelaar voor een vervallen huis. ‘We vinden het prachtig,’ zegt de vrouw. ‘Maar spookt het er wel genoeg voor een bestseller?’

Wat mij en mijn ouders betreft, wij verschenen overal. In het tijdschrift *People* stonden we met z’n drieën somber te kijken voor een huis dat we niet binnen wilden gaan. In *Time* zat mijn vader in een sluier van schaduwen, waardoor hij een onmiskenbaar sinistere uitstraling kreeg. Op tv werden mijn ouders in de watten gelegd of scherp ondervraagd, afhankelijk van de interviewer.

Tegenwoordig kan iedereen op YouTube een clip bekijken waarin wij in het programma *60 Minutes* worden ondervraagd. Daar zijn we, het perfecte familieplaatje. Mijn vader, een beetje slordig maar knap, met het soort baard dat pas tien jaar later weer in zwang zou komen. Mijn moeder, mooi maar een beetje streng, met mondhoeken die aangeven dat ze niet zo blij is met de situatie. En dan ik, in een blauwe jurk met tierelantijntjes. Lakleren schoentjes. Een zwarte haarband en een betreuenswaardige pony.

Ik zei niet heel veel tijdens het interview. Ik knikte alleen, schudde mijn hoofd of drukte me verlegen tegen mijn moeder aan. Het enige wat ik tijdens het hele gebeuren zei was geloof ik: ‘Ik was bang’, hoewel ik me niet kan herinneren dat ik bang was geweest. Ik weet helemaal niets meer van onze twintig dagen in Baneberry Hall. Wat ik me wel herinner is gekleurd door wat er in het Boek staat. Ik heb geen herinneringen, maar uittreksels. Het is alsof ik naar een foto van een foto kijk. De compositie klopt niet. De kleuren zijn dof. Het beeld is een beetje donker.

Somber.

Dat is hét woord om onze tijd in Baneberry Hall te beschrijven.

Het zal niemand verbazen dat veel mensen het verhaal van mijn

vader in twijfel trekken. Jazeker, er zijn mensen als Wendy Davenport die denken dat het Boek de waarheid vertelt. Zij geloven, of willen geloven, dat ons verblijf in het huis precies zo is verlopen als mijn vader het heeft beschreven. Maar duizenden zijn er nog veel stilliger van overtuigd dat het allemaal bedrog was.

Ik heb alle websites gezien en de discussies op Reddit waarin het Boek onderuit wordt gehaald. Ik heb alle theorieën gelezen. De meeste gaan ervan uit dat mijn ouders al snel beseften dat ze meer huis hadden gekocht dan ze zich konden veroorloven en dat ze een smoes nodig hadden om ervanaf te komen. Anderen beweerden dat ze oplichters waren die met opzet een huis hadden gekocht waarin zich iets tragisch had afgespeeld, om er een slaatje uit te kunnen slaan.

De theorie waar ik nog minder geloof aan hecht is dat mijn ouders zich realiseerden dat het huis een bodemloze put was en dat ze de waarde ervan wilden opkrikken toen ze het weer wilden verkopen. In plaats van een fortuin aan renovaties te besteden besloten ze Baneberry Hall een ander extraatje te geven: een reputatie. Maar zo eenvoudig is dat niet. Huizen waarvan gezegd wordt dat het er spookt worden juist minder waard, omdat de aanstaande kopers bang zijn om erin te gaan wonen, of omdat ze geen zin hebben om met zo'n reputatie te moeten leven.

Ik weet nog steeds niet wat de echte reden was waarom we zo plotseling vertrokken. Mijn ouders wilden het me niet vertellen. Misschien waren ze echt bang om te blijven. Misschien vreesden ze inderdaad oprecht voor hun leven. Maar ik weet wel dat het niet was omdat het zou spoken in Baneberry Hall. En de belangrijkste reden daarvoor is vanzelfsprekend dat spoken niet bestaan.

Natuurlijk zijn er meer dan genoeg mensen die in spoken geloven, maar mensen geloven alles. Dat de Kerstman echt bestaat. Dat we nooit op de maan zijn geland. Dat Michael Jackson nog leeft en blackjack speelt in Las Vegas.

Zelf geloof ik in de wetenschap, die geconcludeerd heeft dat we